

III.

Everaart was een wees. Wij hoorden, dat zijn vader verdronk in de golf van Biskayen. Zijn moeder stierf eenige jaren later van een hevige borstziekte. Haar broeder, Blom de lichtwachter, ontfermde zich over den tienjarigen knaap, die zich thans aan zijn pleegouders zeer gehecht voelde.

De stoere jonkman sliep gerust. Het hinderde hem niet, dat de woedende golven op het venster van zijn kamer beukten. Al die geluiden, welke uit de razende zee opstegen, smolten voor hem samen tot een wiegelied.

Blom hield de wacht boven. De lamp brandde helder, maar toch rekende de brave man het als een duren plicht een waakzaam oog te laten gaan over de kokende watervlakte. De storm was hevig. Hooge zeeën stoven buiten en ziedende branding heerschte er op de kust. De golven rolden en wendelen en keerden zich wild bulderend om en sloegen tegen de duinen uiteen.

En ginds op die duistere vlakte zwierven zee-lieden....

Eensklaps sprong Blom verschrikt op. Hoorde hij daar niet een schot? Ja, hij wist wel, allerlei bedriegelijke geluiden vermengden zich met het gehuil

der golven en 't gebulder der rukwinden. Maar neen, hij bedroog zich niet. Nog een schot, en ginds, met ontzetting merkte hij het op, ginds vloog een blauwe vuurpijl omhoog.

— God in den hemel, op de Breedbank zit een schip!

In een oogwenk was Blom beneden. Hij schudde Everaart bij den arm.

— Vlug! Een schip in nood. Everaart, een schip op de Breedbank!

De visscher ontwaakte en zag verrast op.

— Wat is er? kreet hij.

— Een schip op de Breedbank!

Everaart was klaar wakker en stond met een sprong op den vloer.

— Op de Breedbank! riep hij luide.

— Loop gauw naar Fiere en zeg hem, dat men de reddingboot uitzet en vuurpijlen afschiet. Ik zal een teeken geven, om de arme bliksems te melden, dat wij hen gezien hebben.

Everaart was in eenige oogenblikken gekleed en buiten. Hij worstelde tegen den wind, hij hoorde het woedende geraas der rukvlagen, het donderend gehuil der golven.

Nog een schot! Ha, de rampzaligen daarginds waren in de klauwen van den harteloozen wreedaard. De jongeling worstelde verder, met vorschende blikken trachtende de diepe duisternis te peilen. Een oogwenk verlichtte 't blauwe schijnsel eener vuurpijl de vlakte. 't Was Bloms sein aan de schipbreukelingen.

— Arme kerels, wij komen, mompelde Elza's ver-

loofde. Wij komen, zoo 't eenigszins mogelijk is, om u van de bank af te halen.

Ook in het dorp had men de noodteekens vernomen. En weer was het in rep en roer. Als er menschenlevens te redden zijn, blijven de brave kustbewoners niet werkeloos. Zeelui in duffel of oliepak, vrouwen met de rokken over 't hoofd geslagen, stonden bij elkander. Fiere zond iemand om paarden voor de reddingboot. Hij voerde het bevel over de kustwacht en 't was den zestigjarigen zeebonk volkomen toevertrouwd. Alarmgetoet steeg op. Het werd geblazen door een waker, die verder op de kust ook 't onheil bespeurd had.

Fiere stelde den mortier op en richtte een pijl, waarvan twee mannen de lange lijn ontrolden.

— Wij zullen probeeren, hoewel het moeilijk mikken is, daar wij de juiste plaats niet kennen.

Pang! en de pijl vloog weg met sissend geraas, doch werd door een rukwind overzij geworpen. Nogmaals zweefde een pijl over de golven, maar neen, de ontketende elementen lieten niet toe, dat de reddende lijn de bestemmingsplaats bereikte.

— Ach, barmhartige God, de arme schepsels zullen verdrinken! mompelde een vrouw, terwijl de tranen haar in de oogen drongen.

— De reddingboot, sprak Fiere op korten toon. De paarden waren daar.

De bevelhebber begreep den schrikkelijken ernst van het oogenblik. De Breedbank, het gevaarlijkste zand van den omtrek, en dan zulk een stormweer!

— Wij zullen doen wat wij kunnen, dat weet God, zei Fiere en krachtig liet hij er op volgen:

— Mannen van goeden wil!

De visschers zagen elkander aan. Dat noodweer — die razende zee — wijf en kinderen!

Maar reeds stond Everaart naast Fiere.

— Dat is een, sprak de laatste.

Een tweede, een derde, een vierde volgden en weldra was de overste omringd door vijftien brave borsten, gereed hun leven te wagen om dat der schipbreukelingen te redden.

— Acht is genoeg, maar misschien zullen wij tweemaal moeten gaan en hebben wij straks — zoo God ons genadig is — versche krachten noodig.

De reddingboot rustte op een stellage met twee wielen. De paarden werden aangespannen. Men sprak slechts weinig, trouwens het was moeilijk zijn stem te verheffen boven het gebulder van den storm, maar 't was niet noodig ook, ieder kende immers zijn plicht.

Doch welke gedaante kwam daar over de duinen aangesneld? Een rijzige, witte gestalte. De muts was van 't hoofd gewaaid en de welige blonde lokken golfdén, als manen gelijk, wild over de schouders.

— Everaart! en Elza sloeg krampachtig hare armen om den hals van den visscher. Everaart, om de liefde Gods, waag u toch niet op die kokende zee. Ge zijt nauwelijks gered!

Hij voerde haar mede achter de reddingsbarak, waar zij eenigszins beschut waren voor de rukvlagen.

— Elza, ze zijn ginds in nood. Moest ik op de Breedbank zitten, zoudt gij niet bidden en smeeken om mij te redden? Elza, houd u kloek, maak het mij niet moeilijk. Boven alles de plicht, niet waar?

— En zoo gij verdrinkt, moet ik alleen achter blijven? Leven zonder u?

— En indien zij ginder omkomen en wij hadden hen kunnen redden! Zoudt gij een lafaard tot man willen? Elza, wat hebt gij gisteravond gevoeld? Elza, die menschen worden ook bemind... 't Zijn vaders, zonen, echtgenooten, verloofden.

De paarden trokken de boot uit de loods en in wilde vlucht rolde de wagen het duin af.

Daar waren nog klagende vrouwen, wier hart sidderde bij de schrikkelijke gedachte, dat...

Weer vloog een vuurpijl van het gestrande vaartuig omhoog. De nood moest daar ten top geklommen zijn.

De heldenmoed verwon; zelfs de grootste held kent wel eens zwakke oogenblikken. Plicht boven alles en de brave kustbewoners beschouwden het als een eerste plicht hen, die in nood verkeerden, te redden, ook al bedreigde hen de wreede dood.

— Ga, Everaart en vergeef mij mijn zwakheid. God zal u genadig zijn.

En aangezet door een plotseling vertrouwen op het Opperwezen, maakte het ranke meisje het teeken des kruises op het voorhoofd van den sterken kerel.

— En ik zal bidden voor u en voor hen, ginds op de Breedbank.

De strijd tusschen de visschers en de woedende branding was hevig. De zee hilde als een bezetene om slachtoffers en de kloeke borsten wilden haar die ontnemen. Slechts na een uur van bovenmenselijke worsteling was de reddingboot van de kust

af. Fiere hield het roer en de anderen roeiden uit alle macht. Als onversaagde krijgshelden zaten zij daar in het ranke vaartuig, de visschers en kustwachters, den zuidwester op 't hoofd, de oliejas vastgesloten om 't lijf, de hooge laarzen tot over de knieën opgetrokken, den reddingsgordel om de lenden. Nu eens werden zij door de golven omhoog geheven om 't volgende oogenblik in de diepte te ploffen. En altijd maar door dat ontzettende geraas en gebulder, die snerpende geeselslagen van het ijskoude water, die vervaarlijke rukwinden. Maar van terugdeinzen geen sprake. Voorwaarts, voorwaarts, ginds waren mannen en wellicht vrouwen, vreemden waarschijnlijk, die zij nooit gezien hadden, en zoo God toeliet ze te redden, nimmer meer terug zien zouden, maar 't waren menschen! De eeuwige strijd tusschen de zee en de kustbewoners, die zich niet laten dwingen door de elementen. En in de hutten lagen ze geknield, de vrouwen en kinderen, hier op de bloote knieën voor een pleisteren Maria, O. L. V. der Stormen, daar voor een Christusbeeld, in een verstrooide reke op den vloer. En terwijl de kleine schapen met de vuistjes den slaap uit de oogen verdreven, vermengde het stormgehuil daar buiten zich met de smeekbede hier binnen:

God wees hen genadig! Spaar hen, spaar hen!
Christus ontferm u onzer! Spaar ons, spaar ons!

* *

De boot „Lucy” was met een vijftigtal passagiers

uit een Engelsche haven vertrokken, doch door den plotseling opkomenden storm overvallen. De orkaan had haar in zijn ijzeren armen geklemd en over de woeste golven naar het verderf gesleept en dat verderf wachtte het schip op de verraderlijke Breedbank. Onder een gehuil, dat als een hoongelach geleek bij het wanhoopsgekrijt der opvarenden, slingerde de storm het op 't gevaarlijke zand, waar het lek stootte. Het achterschip verdween onder de golven, het voordek, dat steunde op de bank, stak boven, maar hoe lang nog? De golven lieten hunne prooi niet los, beukten wild het wrak, het aanhoudend optillende en neerploffende. De „Lucy” was wel sterk gebouwd, maar zou het stevigste schip zulk een ongelijken kamp kunnen volhouden? De schipbreukelingen waren geweken naar het voorschip. Doch hoevelen had het achterschip met zich mede getrokken in den afgrond? Niemand wist het, want ieder scheen het hoofd verloren te hebben. Alleen de kapitein en zijn trouwe stuurman waren kalm gebleven. De bevelhebber wist, dat er weinig kans op redding bestond, maar toch, hij droeg de verantwoordelijkheid over de rampzaligen en hij zou doen wat hij vermocht. Maar meer dan te trachten den moed herop te beuren, kon hij vooreerst niet, behalve de noodseinen geven.

Een ijselijk tooneel aan boord!

Hoe zou het den kapitein gelukken, deze menigte, een hulpeloos achtervolgde kudde dieren gelijk, tot kalmte te brengen! Hoe het gehuil van die rampzaligen om redding, dat zich bij wijlen nog verhief boven dat der zee om slachtoffers, te stillen!

In alle talen klonken wanhoopskreten. En voort-

durend rolde de golfslag over het voorschip en iederen keer nam hij nieuwen buit mee. Een rauwe gil en weer verdween er één in den zwarten, kokenden vloed.

Zie, die dame, zij lacht, — zij lacht in deze verschrikkelijke ure — haar schaterlach vermengt zich met het stormgebulder. Een nieuwe rukwind met een vreeselijke golf voert haar mede en lachende ploft zij in de diepte.

Een schot weerklinkt. Een net gekleed heer, geen kracht gevoelende, om den strijd op leven en dood aan te binden, heeft de hand tegen zich zelven opgeheven en, met het rookende moordtuig in de vuist, valt hij neer om 't volgende oogenblik door het water medegevoerd te worden.

Maar daar stijgt een gejuich op. Ginds van de kust vloog een blauwe pijl omhoog.

— Men zal ons redden!

Behoud, leven — en die gedachte bracht bij menigeen den moed terug.

— Men zal ons redden; en mannen omhelsden geestdriftig hunne vrouw; mannen die elkander niet kenden, gedurende de reis geen enkel woord gewisseld hadden, drukten malkaam vurig de hand.

Behoud, leven!

Maar de kapitein zag strak en ernstig naar de ziedende golven.

— Zal het mogelijk zijn? mompelde hij tot den stuurman. Zullen zij tot hier geraken?

En heviger nog werd de storm.

— Waar blijven ze toch? riep er een, wien de minuten uren schenen.

— Ach! waarom toeft men zoolang? Begrijpt men ginds dan niet, dat ieder oogenblik ons laatste zijn kan?

De uren kropen traag voort en nog geen redders.

En 't hoopje dunde op 't voorschip. Te vergeefs trachtte de kapitein den moed herop te beuren en al viel het hem moeilijk, omdat hij zelf zoo weinig betrouwen in zijn woorden stelde, toch klonk zijn stentorstem:

— Moed, menschen, men zal ons redden!

— Waarom hebt gij ons hier gebracht, moorde-naar? tierde een kerel in woeste wanhoop, nu hij den bevelhebber herkende.

Reeds begon de morgen te lichten en nog matigde de storm zich niet.

Afgrijselijk schouwspel aan boord!

Een man knielde bij zijn echtgenoot, die met verwrongen gelaat op een zeil lag uitgestrekt. Een behaaglijk gevoel had de vrouw overmeesterd, doch haar gade wist, dat dit de voorbode was van den dood. En sterven mocht zij niet, en al deed het hem pijn, hij liet haar niet met rust, hij schudde haar bij den arm, bij den schouder, rolde haar heen en weer, onder het uitspreken van bemoedigende woorden.

— Laat mij toch met rust, murmelde zij, ik lig zoo gemakkelijk, en, toen hij niet ophield, werd zij zelfs boos.

— Wreedwaard, moet gij mij nog martelen? Kunt gij dan niet verdragen, dat ik sluimer. Wilt gij dat ik den dood met open oog aanschouw? Gij zijt een beul.

Deze woorden sneden hem door 't hart. Dan weer smeekte zij schreiend:

— Ach, beste man, laat mij toch met rust. Ik smeeke het u, ben ik dan niet uwe lieve vrouw en heb ik 't verdiend, dat gij mij zoo pijnigt? Was ik niet altijd goed voor u?

Maar hij ging voort haar te martelen, omdat hij niet wilde, dat zij stierf. Hij moest sterk zijn, wellicht daagde er redding.

Ginds lagen er twee geknield. Hun kleeding deed hen kennen als vrouwelijke soldaten van „the salvation Army”. Als het ware onbewust van alles wat er rond hen voorviel, baden zij met de handen hemelwaarts gericht, en o wonder, waar anderen huilden, hun lot verwenschten of als verpletterd, stilzweigend voor zich uitstaarden, klonk van hun lippen een gewijd lied:

Soldiers of the Lord we go to Jesus.

Soldaten van den Heer, wij gaan naar Jezus.

Een weinig verder drukte een moeder het reeds verstijfde lijk van haar kind onstuimig tegen haar boezem. Het arme schaap was reeds uit zijn lijden verlost, maar de moeder wilde het aan de golven niet afstaan. Hare lange lokken zweepten in den fellen wind, hare kleederen fladderden om haar lijf en beenen. Hare oogen stonden wild in het verwrongen gelaat en de rampzalige vrouw geleek een schrikwekkend beeld, de wanhoop in de ijselijkste uiting voorstellende.

— Daar zijn ze, daar zijn ze, gilte een der bemanning. Zie, ginds naderen de brave redders.

En waar de passagiers nog niets ontdekten, had het geoeffend zeemansoog een sloep bemerkt.

* *

Nog immer hield Fiere met vaste hand het roer. En nu 't wrak in 't zicht kwam, verdubbelde de moed.

— Daar zijn ze, daar zijn ze, en in wilde levensjacht sprongen de overlevenden naar de verschan-sing, de handen smee-kend uitstreckende. Moeders staken hunne kinderen in de hoogte en allen kerm-den om ontferming.

Daar beneden het ziedende water, maar ginds op den kop van die hooge golf de reddingboot!

De kapitein van de „Lucy” stond op een verhe-venheid. Met de eene hand omklemde hij den mast, in de andere hield hij een revolver. 't Groote beslis-sende oogenblik was daar, maar alles kon nog mis-lukken door gebrek aan beleid en orde.

— Stuurman Parker, hebt gij uw pistolen?

— Ja, kapitein.

— Eerst de vrouwen, dan de mannen, gebod de bevelhebber met forsche stem.

Daar waren de redders.

Een heldentocht hadden zij volbracht; het gelaat bloedrood door de striemende zweepslagen der golven, worstelende tegen den fellen stormwind, die den adem afsneed, zoo hadden zij met taaie volharding, met on-volprezen heldenmoed de razernij der ontketende ele-menten getrotseerd.

— Terug daar! bulderde de kapitein van het wrak tot eenige ruwe kerels, die wild de vrouwen op zij

drongen om 't eerst van boord te springen. Terug, zoo niet... en dreigend verrees het wapen.

De geweldenaars wilden zich verzetten.

— Gij hebt niets meer te gebieden hier! tierde een van hen met eene gruwelijke vervloeking.

— Ieder is zich' zelve 't naast, en meteen wierp hij een zwakkere op zij. De vrouwen gilden luide. Een stortvlaag rukte een van hen mede.

— Pang! en de logge vent stort dood neder.

Er was beleid noodig, of alles zou mislukken, en de tocht der braven ware nutteloos.

Dit afgrijpselijke voorval had een gewenschte uit-werking. De kalmte keerde terug.

De reddingslijn werd uitgeworpen. De rukwind sloeg haar weg. De storm wilde haar prooi niet los-laten. Maar de helden daar in de ranke boot hielden ook vol en eindelijk onder een daverend gejuich was de lijn gegrepen.

* *

De reddingboot kon ze niet allen medenemen. Er moesten nog negen menschen achterblijven, waar-onder de kapitein, de stuurman en twee van de bemanning. De overgebleven passagiers kerm-den, huilden, gingen te werk als bezetenen; zij smeekten, dreigden, scholden, braakten verwenschingen uit!

— Arme schepsels! zei Fiere met een brekend harte en met tranen in de oogen, wij moeten hen achterlaten. God zij hun genadig! Laat ons spoedig wegvaren, ik kan dat geroep niet hooren, maar God weet en is mijn getuige, dat ik niet anders hande-len kan.

— Wij zullen terugkeeren! tierde Everaart. Op

mijn zeemanswoord beloof ik u terug te komen.

— Zweer het ons! klonk het van het wrak.

— Ik zweer het u en gij allen zijt mijn getuigen, sprak Everaart, zijn heldenblik op Fiere richtende.

't Was reeds tien ure, toen de reddingboot met een stormachtig gejuich door de kustbewoners begroet werd. De schipbreukelingen vielen in vervoering op het strand en kusten den grond, waar zij zich na die ontzettende doodsangst zoo veilig gevoelden.

De storm scheen eenigszins verminderd te zijn, maar nog altijd stonden er hooge zeeën en was er hevige branding op de kust.

— Mannen, er zijn nog menschen op het wrak, riep Everaart. Ook zij moeten gered worden.

Maar Fiere was half bezwijmd — hij was niet jong meer.

— Fiere, blijf hier, ik zal het roer houden, hernam Everaart. Mannen van goeden wil — ik heb gezworen terug te keeren en ik zal het doen, al moest ik alleen gaan.

Elza hing aan den hals van den sterken zeeman. Zij sprak niet, maar zag doodsbleek.

— Elza, lieve, ik heb het gezworen. Gij zult u niet verzetten, nietwaar? Gij zult de laatste zijn, om mij terug te houden, om mij een meineedige te maken.

— Dat is de tweede maal in dezen nacht, dat de zee u teruggeeft, snikte ze... Everaart, Everaart!

— En zoo ik op de Breedbank zat, Elza...

— Er zijn nog visschersgezellen, die niet meegegaan zijn, laten zij nu vertrekken!

— Maar ik heb gezworen terug te keeren! O! de menschen jammerden zoo. Ze wrongen hun handen... ze gilden... en Elza, ik heb het gezworen, God heeft mijn eed gehoord.

Maar innig hield ze zijn hals omklemd en schuw keek ze naar de rollende, woest schuimende golven.

— Elza, laat me gaan, ik moet, ik moet! riep de jonkman met kracht. Ik heb het immers gezworen!

De maagd beefde, en haar oogen vulden zich met tranen.

— Er zijn vaders, er zijn zonen... verloofden ook, Elza, jongelingen, die gelijk, ik, een bruid beminnen! O, de tijd is zoo kostbaar! God! misschien zijn ze al verzwolgen... ik ga niet... ik breek mijn eed! Elza, laat me los...

Ze gehoorzaamde.

— Ja, ga... zei ze zacht.

Fiere stond reeds in de boot. De brave man wilde niet achterblijven en zijn knokige, bruine handen grepen het roer, maar Everaart sprong bij hem, duwde den visscher weg en zei kort:

— Mij het roer!

Weer waren er helden gereed, hun leven te wagen... en weer stak de boot in zee en begon de hardnekkige strijd.

Elza veegde haar tranen weg.

Ginds stond hij... haar Everaart... de kloeke, de onversaagde, de dappere.

— God de Vader, God de Zoon, God de H. Geest, spaar hem.... spaar hem.... red allen... O, Maria, Moeder Gods... ontferm u over hen allen...

En zij bad... en de helden worstelden... gelijk

weleer Mozes biddende stond op den berg en Josua streed.

* *

En het hoopje op het wrak wachtte, geslingerd tusschen hope en vreeze. Rillend drongen de rampzaligen zich tegen elkander, gezamenlijk trotseerende de vlagen en zeeën, die, als aangedreven door wraakzucht over de ontsnapt, het vaartuig met hevig geweld aanvielen. Ach! wat duurden die uren lang.

Daar kwam eene vreeselijke golf aangerold; woest krompen de schipbreukelingen ineen, trillende aanschouwden zij de geweldige stortzee. Een donderend geraas verhief zich boven 't gebrul; een ziedende watermassa — een berg van opspattend schuim — gekraak — rauw gegil — doodskreten... en alles was gedaan... De zee had hare afschuwelijke wandaad volbracht. De „Lucy” bestond niet meer. Plancken, stangen dreven rond.

En daar naderde de reddingboot. Met tranen in 't oog van hevige spijt, gilte Everaart:

— Groote God, wij zijn te laat! Maar neen, daar drijft een mensch. Redden wij, wat er nog te redden is!

In wanhopige doodsangst hadden eenige drenkelingen een drijfhout gegrepen; de zee mocht hen niet allen verslinden, de redders wilden dit niet toelaten. Nog vijf werden gered door de wakkere helden en onder hen de trouwe kapitein, die zijn schip niet had prijs gegeven, zoo lang er nog menschen aan boord waren.

Nimmer viel een held een grootscher, welgemeender ontvangst ten deel dan Everaart en zijn wakkere mannen, toen zij veilig de kust bereikten.

Elza nam den reus bij de hand en overgelukkig, fier, tegelijk lachende en weenende, voerde zij hem mee naar den toren.

Everaart leunde zwaar op haar... hij hijgde van inspanning. Er kwamen eenige mannen en ze droegen hem weg.

* *

De burgemeester had een bode naar de naburige stad gestuurd.

Overheidspersonen met gewapende macht kwamen in allerijl naar het afgelegen visschersdorp.

Geneesheeren vergezelden hen. De geredden, waarvan velen in ijlede koorts lagen, moesten verzorgd worden.

Ze lagen in de hutten der visschers in bedsteden, achter bebloemde gordijntjes, onder ruwe dekens, of op matrassen, in rieten leuningstoelen, maar ze werden omringd door vrouwen en meisjes, even teer en zachtzinnig, als de mannen of vaders of broeders, die helden der zee, stoer en onverschrokken waren.

Ambachtslieden en visschers sloegen een barak op.

Want de zee begon de dooden terug te geven en de visschers droegen ze van 't strand weg.

Vreemdelingen overrompelden het dorp. Immers, ginds in de stad werkten dagbladpers, telefoon en telegraaf...

Het afgelegen kustdorpje kreeg eensklaps een algemeene vermaardheid!

't Scheen, of de zee voldaan was. De wind ging liggen, de golven bedaarden... De zon brak door... Helaas! Ze bescheen een droevig schouwspel...

* *
*

Weder was de avond gedaald en de duisternis omhulde met haar dichten sluier het vreeselijk treurspel....

Achter de ruiten der hutten pinkte een lichtje. Bij de barak brandden eenige teertonnen...

En de vuurtoren verspreidde weer haar helder, bemoedigend licht!

Blom stond peinzend naar de zee te staren.

Weer kwam Elza bij hem.

Hij had haar niet hooren naderen en schrok, toen ze hem vroeg:

— Waarheen ziet ge?

— Nergens.... 't is te donker, om iets te onderscheiden.

— Naar de Breedbank, nietwaar? Er moeten nog veel lijken in zee zijn, Blom!

— Ze zullen wel aan land spoelen, maar soms verlopen er wel twee weken en meer. Slaapt Everaart nog?

— Ja, er is een dokter bij hem geweest, en hij zei, dat 't vermoedheid was.

— O, morgen is Everaart beter.

— Wat hoor ik, Blom? riep het meisje...

— 't Is Rolf, mijn hond... hij bromt... nu blaft hij. Wat mag dat beteekenen? Ik moet even naar beneden.

Elza volgde den lichtwachter.

De hond stond in 't voorportaal.

— Koest, Rolf! zei Blom.

De hond zweeg niet.

— Er moet iets ongewoons gaande zijn, mompelde de man.

— Ik hoor een gerucht aan de deur, sprak Elza. 't Is of iemand zacht klopt.

Vinier kwam uit de kamer en vroeg:

— Wat is er toch?

Blom had reeds de deur geopend. Er viel iets tegen zijn beenen.

— Een kind! kreet Elza. Een jongen!

De knaap zei iets op flauwen toon in de Fransche taal. Elza nam den jongen op en droeg hem in de huiskamer.

Zijn oogen waren gesloten, en zijn gelaat zag doodsbleek.

Uit zijn kleeren droop water.

Elza legde hem op de tafel, en zei:

— Nog een drenkeling! Hij is bezwijmd.

Blom had reeds een fleschje cognac uit de kast gehaald, goot den knaap eenige druppelen in den mond en wreef hem toen.

De jongen opende even de oogen en murmelde weer eenige woorden in de vreemde taal.

— Wat zegt hij toch? vroeg Elza.

— Hij spreekt Fransch, zei Blom. Ha! ik begriep hem. Hij zegt, dat er nog iemand achter is.

Na enkele minuten keerde de hand klagend terug.

Blom en Elza volgden hem.

— Daar ligt iemand! riep de vuurtorenwachter eensklaps.

Een zwarte vlek stak tegen het duin af.

— Een man! riep Elza diep ontroerd.

— Ga iemand halen!

— Ik zal helpen.

— Hij is zwaar...

— O, ik ben sterk. 't Zou te laat kunnen zijn, Blom!

Ja, de drenkeling woog zwaar met zijn doorweekte kleederen, maar de hoop een leven te redden, schonk Blom en Elza kracht.

Hijgend kwamen ze eindelijk met hun kostbaren last bij den toren... De wachter, die voorop liep, hield de lantaarn tusschen de tanden.

Rolf blafte vroolijk en Vinier had zijn stem reeds gehoord. Ze stond op den drempel en vroeg:

— Hebt ge iemand gevonden?

— Ja... een man.

— Leeft hij nog....?

— Ik weet het niet.

— God geve het! Kom spoedig binnen.

De drenkeling werd op de tafel gelegd.

— Ik ga een geneesheer halen, zei Elza.

— Laat mij gaan! sprak Vinier. Rust wat, uw knieën knikken...

En Bloms vrouw liep haastig de deur uit.

De man scheen dood, maar Blom stelde alle pogingen in 't werk om de levensgeesten op te wekken. Weldra nam de dokter zijn taak over en na een uur van ingespannen arbeid, juichten allen:

— Hij leeft nog!

De drenkeling werd te bed gelegd, en Elza, met een harte, vol blijdschap over de redding van twee levens, keerde huiswaarts, om haar blinden vader te verzorgen.

* * *

Een grijze barak in de haast opgeslagen en toch van binnen nog behangen met rouwfloers; eenige flikkerende lampen.

Daar lagen ze in twee rijen, de rampzalige slachtoffers der schipbreuk, door de golven op het strand geworpen. Vriendelijke handen hadden de lijken gereinigd en in een wit laken gehuld. Van de meesten was het gelaat bloot. Sommigen schenen te slapen, kalm, vredig, als had geen vreeselijke doodsangst hen gekweld.

Enkelen waren geheel omwonden, waaronder een twaalfjarig meisje met goudgele lokken. Ach! 't was niet genoeg, dat de golven dezen van 't leven beroofden, neen schrikkelijk verminkt had men hen aan den voet der duinen gevonden.

Velen lagen nog met de gebroken oogen open, beidende op familieleden om ze te sluiten, familieleden, die wellicht te vergeefs op zich lieten wachten; of bevonden er zich onder de verongelukten ook zonder familie, bij wier graf geen traan geplengd zou worden, tenzij die van de medelijdende, ontroerde visschersvrouwen en -dochters? Van anderen waren de oogen gesloten; men had hen herkend.

Herkend! Ach welke gevoelens bevatte dit woord. Herkend, dat wil zeggen, hevige gemoedsaandoeningen, die zich hier afspelen, hoop en angst, verlangen

en teleurstelling, een zich vastklemmen aan een vaag droombeeld, en schrikkelijke wanhoop.

Herkend! Zie, daar nadert een in 't zwart gekleede dame, door twee zusters van liefde ondersteund, den doorweekten zakdoek tegen den trillenden mond. Zij wil haar echtgenoot zoeken en zij kan niet. Bij iederen stap wankelt zij en zoo de teedere armen der dienende Martha's haar niet schraagden, zou zij neervallen. Bij ieder lijk kijkt zij schuw op, de oogen half afgewend — willen zien en niet durven — terwijl haar lichaam zenuwachtig schokt. En toch zij wil zekerheid hebben, zij wil weten of haar echtgenoot... neen, neen zij kan het niet uitspreken, zij durft er niet aan te denken. De vader harer kinderen, de man met wien zij lief en leed deelde zoo vele jaren lang... neen het kan niet... neen, neen, en toch het schip, waarop hij zich bevond, is vergaan en bij de overlevenden is hij niet! Hoe zij uit de verre stad harer inwoning in dit afgelegen zeedorp is gekomen, aan dit vreemde strand? Zij weet het niet. De hoop had haar wellicht gesterkt, maar nu staat zij voor de werkelijkheid, de vreeselijke, naakte waarheid. Hier verkeert zij in het rijk van den dood. Een doordringende gil en de arme vrouw, de weduwe — want zij heeft hem herkend — zijgt bezwijmd in de armen der zusters. Een der beambten — ach! hij heeft reeds zoo menigmaal dit gillen gehoord — treedt ijlings bij. Nr. 12 en op de kaart, die de bewusteloze nog tusschen de vingers klemt, leest hij den naam van dit slachtoffer.

Daar komt een groote man, een sterke breedgeschouderde kerel; als een kind dat loopen leert, gaat

hij op de dooden af. In de hand draagt hij een portret. De beambte beziet het — een beeldschoon meisje — en hij verschiet van kleur. Wat te doen! Kan hij den vader brengen naar dat verminkte lijk, waar nog de goudgele lokken in het blanke linnen vastgepakt zijn? Met zachte woordjes poogt hij den armen man naar buiten te voeren. „Nein, nein,” spartelt de ander tegen en met vorschenden blik staart hij naar de ontzielde lichamen. Hij ontwaart de omwonden gedaante en rilt. „Dort, dort,” stamelt hij.

En ofschoon de zuster van liefde hem tracht te overhalen het lijk van zijn dochtertje onaangeroerd te laten, toch wil hij het zien. Met bevende hand maakt de zuster het linnen los...

„Ach Gott, mein Gott!” en de groote man ploft zwaar op den grond.

Ginds naderen visschers. Zij dragen een lijk. De zee heeft weer een van hare prooi afgestaan, en zoo wordt de rij der dooden langer; tot straks de kisten gereed zijn, om de slachtoffers te begraven, hier aan den voet der duinen in 't vreemde land, ver van „Churchyard” of „Gottesacker” van eigen woonplaats.

* * *

Buiten stond eene groote menigte. Uit de groote stad waren ze gekomen naar dit onaanzienlijk visschersdorp; de heeren met hoogen hoed en zwarte jas, den wandelstok met zilveren knop in de hand; de dames uitgedost als voor een feest in zijde of fluweel, met wuivende veeren op den hoed, gigge-

lende met de fatterige jonkers die, ondanks het lugubre dat over de kust hing en ieder ernstig mensch hevig aangreep, nog stof tot schertsen of flauwe grappen te verkoopen vonden. Daar stonden ze: jonge lieden, die een paar uren verlof hadden gevraagd om 't eenig schouwspel te bewonderen en van de gelegenheid gebruik maakten, om met hun verloofde dit uitstapje te doen. Daglooners, ze hadden ertwee of drie schof aan gewaagd, om te zien, waarover de couranten lange artikels schreven en de tijdschriften photo's gaven met bijschriften, die voor een deel nog als reclame moesten dienen, om te bewijzen, dat de redactie er toch zoo vlug was bij geweest. De veldwachter en de gendarmen hadden moeite om de menigte in bedwang te houden, vooral toen op een draagbaar onder een laken of een zeil een gedaante merkbaar werd. Fijne rokjes werden afgetrapt, de zware schoenen van een daglooner kwamen terecht op het verlakte laarsje van een juffrouw, hoeden vielen neer. Ieder wilde het zien, ieder drong.

— Weer een.

— Die zal 't ook niet meer navertellen, wat er met het schip gebeurd is.

— Jammer, dat wij niet eens in de morgue kunnen zien.

— Foei, 'k zou niet willen, om er 'snachts van te droomen zeker?

— Nu, maar zoo iets gebeurt geen tweemaal in een menschenleven. 't Is een raar gezicht, maar men kan er dan wel een week van vertellen.

Zoo klonk het uit den volksmond.

— Zie, dien heer daar met zijn hoogen hoed, een

triestig gezicht trekken. Waarachtig, 't is een fabrikant uit de stad. Ik herken hem. Als er een van zijn werkvolk tusschen de wielen der machine draait, zet hij zulk een lang gezicht niet.

— Zou er familie van hem bij zijn?

— Wel neen, hij komt uit nieuwsgierigheid, evenals wij. Maar hij is rijk en hij mag er bij zijn. Wij zijn arm en mogen er niet bij. Zie, dat is het verschil. Nu moet hij natuurlijk zijn lip tot op de borst laten hangen.

— Kijk, die groote man daar... hij weent! klonk het dan. Iemand ondersteunt hem! Hij heeft zeker iemand herkend.

— Misschien zijn zoon.

— Ja, of zijn vrouw! 't Is toch erg, hé? Ginder staat er een vrouw te jammeren. Ik zou 't fijne van al die zaken wel eens willen weten!

— Ja, we zouden wat hooren. Wat dringen de menschen toch! Zeg, er zit vleesch in mijn schoenen, hoor!

— Kom Henri, zei een rijzig dametje tot haren verloofde, die door den gouden neusnijper op voorname wijze naar de doodenzaal keek. Kom Henri, laten wij spoedig weggaan! Ik kan die akelige barak niet zien. De gedachte, dat er zoovele rampzaligen binnen liggen, ontroert mij te hevig.

— Allez, Madeleine, wees zoo flauw niet! Laten wij nog eenige oogenblikken blijven.

Maar het dametje smeekte en ofschoon tegen zijn zin en nog dikwijls omziende, verliet de jonker schoorvoetend het terrein.

In de duinen stonden kramen, waar men bier, zou-

tevisch, zoetekoek verkocht. Een man bood voor een geringe som den bezoekers door zijn verrekijker „een onvergetelijk gezicht op een stuk mast, dat boven 't water uit stak, een eenig schouwspel, dat wellicht nimmer meer te zien zou zijn.”

Aanhoudend kwamen toeschouwers; deze per rijwiel, die per wagen of koets, velen ook te voet.

— Vervelend, mompelde een der laatsten, dat er naar dit afgelegen nest geen trein of tram, zelfs geen omnibus is. Wij zien wel, dat die visschers maar halve menschen zijn, achterlijk volk!

En toch was hij te voorbarig geweest, want een zware wagen kwam aangerold, bomvol met een lachende, joelende, pret makende menigte. Op een kaart voor den bok las men in, vette, zwarte letters: „Heen- en terugreis naar het terrein van de ramp.”

— Men moet uit alles munt slaan, riep de koetsier tot een kennis, die hem opmerkte. 't Gaat lastig door 't mulle zand, Roelof. Maar ik heb ook nog al een vrachtje mede.

De passagiers sprongen ijlings uit den wagen, half angstig, nieuwsgierig of zij nu die verongelukte „dooden”, de „door de golven verminkte lijken”, „de opgezwollen aangezichten” zouden zien, waarvan zij in de bladen gelezen hadden, en sommigen vloekten als zij hoorden, dat er niemand zonder schriftelijke toestemming van den burgemeester in de doodenzaal mocht, en dat die toestemming slechts gegeven werd, als men familie of bekenden onder de schipbreukelingen had.

Enkelen beweerden stoutweg, dat ze in dit geval

verkeerden en als ze niet geloofd werden, begonnen ze te razen en te tieren.

Een der aangekomenen deed alsof hij weende en kermde: „Mijn broeder, mijn broeder!” en zoo kon hij aan zijn ongezonde nieuwsgierigheid voldoen.

— Wat zijn de menschen uit de stad toch hardvochtig, zei een visschersvrouw tot haar buur, het lijkt compleet een kermis hier.

En daar binnen sliepen de dooden hun langen slaap; daar binnen schreden zij voort, wankelend angstig, de familieleden om geliefden te herkennen, en de veldwachter voor de deur trilde iedere maal, wanneer hij het rauwe gegil van een wanhopige vernam.

In de hutten der visschers werden de geredden liefderijk verpleegd en met een hart vol dankbaarheid kusten zij de vereelte handen der visschers en die hunner vrouw of dochters.

* *

Het drama liep ten einde.

Een groote kuil gaapte in het kleine kerkhof aan den voet der duinen. Talrijke kisten waren er in neer gelaten, groote en kleine.

Rond de groeve stond een ontroerde menigte, familieleden, overheidspersonen, redders, visschers.

En de oude priester trad naar voren. Het was een zware taak, waartoe de grijsaard in den avond zijns levens geroepen werd. Tot de journalisten, die hem straks wilden „interviewen”, en den fotograaf, die zijn beeltenis wilde maken, had hij gezegd met een trillende stem:

— Laat den ouden man, die zelf reeds met een voet in 't graf staat met rust. Zijn Heer heeft hem hierheen gezonden en hem gesterkt, daar waar hij zoo dikwijls met de droeven moest weenen, zoo dikwijls moest troosten een rampzalige weduwe, arme weezen, beproefde ouders. Hij heeft er zoo velen in het doopboek opgeteekend en later bij hun naam moeten schrijven: verdronken den... Anno... En nu hij tot het einde zijns levens genaderd is, zoudt gij hem nog aan de wereld willen bekend maken. Neen, ik bid u, laat hem met rust.

De oude priester trad naar voren en besprenkelde de groeve en de kisten met gewijd water.

De mensch van eene vrouw geboren.

Is kort van dagen en zat van onrust.

Hij komt voort als een bloem en wordt afgesneden,
Ook vlucht hij als eene schaduw en bestaat niet.

Ik ben de opstanding en het leven, spreekt de Heer. Die in Mij gelooft zal leven, alware hij ook gestorven en een iegelijk, die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.

Aarde aan aarde, asch aan asch, stof aan stof, in de vaste en zekere hoop der opstanding ten eeuwigen leven door Jezus Christus Onzen Heer.

Dat zij rusten in Gods vrede en ontwaken tot eene zalige opstanding. Amen.

Iets verder was een ander graf gedolven ter laatste rustplaats van twee vrouwelijke soldaten van "the Salvation Army".

Geloofsgenooten waren overgekomen om hun on-

gelukkige medearbeidsters aan den killen schoot der aarde toe te vertrouwen.

In het reistaschje, dat een der slachtoffers in hare verstijfde hand geklemd hield, toen men haar opvischte, had men een brief gevonden door een vriendin geschreven en waarin men o.a. een versje las, dat er op wees, hoe 's menschs lot een kruis met rozen is. Blijdschap en droefheid vermengen zich gedurig in 't leven.*)

Ach! de meisjes, die uit de Engelsche haven vertrokken waren, om in een Duitsche stad het reddingswerk aan te vangen te midden van het uitvaagsel der samenleving, vonden op wreede wijze den dood, toen zij nog in den bloei van 't leven verkeerden. Een van hun geloofsgenooten sprak dan ook over het woord:

In the midst of life we are in death.

In 't midden van het leven zijn we in den dood.

Roerende uren daar op het kleine kerkhof in het geringe zeedorpje!

En daar, achter de duinen, rolde in groene golfjes de verraderlijke zee, als had zij geen deel aan al die jammerklachten en tranen.

* * *

Everaart en Elza hadden diep ontroerd de begrafenis bijgewoond.

Zeer onder den indruk gingen ze heen.

*) Al deze bijzonderheden zijn historisch.

— Dat is die Vermeire... ge weet wel, waarover de gazet geschreven heeft, zoo hoorde het meisje iemand zeggen.

De jongeling vernam die woorden ook en sprak:

— Laten we wat doorstappen, Elza!

Maar een heer kwam naar den visscher toe en zei:

— Ik spreek tegen den held Everaart Vermeire, nietwaar?

— Ja, ik heet Vermeire, antwoordde de jongeling kort.

— Wilt ge mij een kort onderhoud toestaan? Ik ben de reporter van de „Morgenpost”.

— Weer een gazetteman! riep Everaart ongeduldig. 't Is nu al wel, hoor...

— Och, eenige minuutjes maar... Laat me ook even uw portret maken met uw beminde...

— Als ge uw kastje op ons durft richten, sla ik het in gruzelementen, hernam Everaart boos. Wat weerga, als ik nu niet wil ondervraagd en uitgetrokken worden, zal het toch zeker niet gebeuren? Ik kan geen stap doen of ik word bestookt.

— Ik ben bereid u een flink honorarium toe te staan.

— Wat?

— Wel ja... een goede som...

— Loop naar de weerlicht! riep Everaart driftig, en hij sloeg haastig het duin om, Elza aan den arm meetrekkend.

— 'k Heb' in elk geval toch een report te doen, zei de journalist lachend tot een vriend. Zoo'n ontmoeting kan een aardig schetsje worden, ik zal toch nog eens op hem loeren... Zoo met zijn meisje, dat

zou aardig zijn. Had ik maar geweten, dat hij op 't kerkhof was. Ik hoorde het te laat.

* * *

De vuurtoren herbergde nog immer de twee geredden, een Franschen handelaar en een twaalfjarigen knaap, wiens vader verdronken was. Zij maakten het naar omstandigheden wel, dank aan de liederijke verpleging hunner beschermers. Van den Franschman hoorde Blom eenige bijzonderheden over de scheepsramp.

— De meeste passagiers, zoo vertelde de geredde, waren opgebleven, daar de vreeselijke storm ieder onrust aanjoeg. Ik zat in mijn hut angstig te luisteren naar de verschrikkelijke geluiden van zee en wind, hopen op de behendigheid van kapitein en bemanning en de stevigheid van het vaartuig. Op eens gevoelde ik een hevigen schok, terwijl op het dek wanhoopskreten weerklonken. Met een reddingsboei om de borst, ijelde ik naar boven. Een reusachtige golf wierp mij omver, doch gelukkig kon ik een koord grijpen. Dan vernam ik een ontzettend geraas, vermengd met kreten van doodsangst. Ik stond op het voordek en met vertwijfeling merkte ik dat wij langzaam wegzakten. Het was mij onmogelijk een weg te banen door de opeengepakte menigte, en ik gevoelde mij niet langer in staat de geweldige zeeën, die over 't wrak sloegen, te weerstaan. Wat er feitelijk met de „Lucy” gebeurde, begreep ik nog niet recht. Wel vermoedde ik een vreeselijk onheil. Of schoon 'n razende angst mij overviel, en de dood mij

dreigend tegengrijnsde, had ik nog besef genoeg, om mij vast te klampen aan de verschansing met ijzeren vuistgreep. Ik wist, dat een oogenblik van zwakheid mijn dood kon zijn. Rondom mij niets dan akelig gillen van rampzaligen, welke door de woedende golven in de zee geslingerd werden! Het was een ijselijk schouwspel. Vol hoop en verlangen staarde ik naar de booten en ik bemerkte, dat de kapitein gelastte ze los te maken. Doch de schrikkelijke rukwinden en brullende watermassa's sloegen ze tot splinters. Die zelfde razende golven namen hulpelooze passagiers op, hieven ze in de lucht en smakten ze weer op het dek, zoodat van sommige dier rampzaligen het bloed mij bespatte. Onder de opgevischten of aan 't strand gedrevenen moeten er ongetwijfeld velen zijn met afgerukte ledematen of gespleten schedel. Ik moest alle hoop opgeven. Ik gevoelde, dat wij zonken, 'k zag geen kans het voorschip te bereiken en dan voortdurend in mijn oor dat gillen en huilen, die wilde kreten van doodsangst. O, 't was ontzettend! En daar op een afstand pinkte ons het schijnsel van den vuurtoren tegen. Plotseling werden alle lichten aan boord uitgedoofd. Op 't zelfde oogenblik gevoelde ik een hevigen slag. Toen ik weer tot bezinning kwam, dreef ik op de golven. Gelukkig kon ik een groot hout grijpen. Met inspanning van alle krachten heesch ik mij zelve er op en bemerkte toen vlak in mijn nabijheid dezen knaap, dien ik ook bereiken kon. Daar waren wij overgeleverd aan de woede der golven, ons krampachtig vastklemmende aan het vlot. Van het wrak viel er niets te bespeuren en toch meende ik meer-

malen noodgeroep te hooren. Hoe wij den langen dag van gisteren doorgeworsteld zijn, kan ik nog niet begrijpen. Herhaaldelijk gevoelde ik lust om mij over te geven aan de zee, en rust te vinden, was het dan ook die van den dood. Maar de gedachte aan mijn arme vrouw en kinderen hield mij mijn moed levendig. Het zal laat in den namiddag geweest zijn, toen een geweldige stortzee ons op het strand wierp, waar wij van uitputting langen tijd bezwijmd moeten gelegen hebben. Toen ik weder de oogen opende, blonk mij als redlicht uw vuurtoren tegen. Ik meende, dat m'n lotgenoot dood was, maar 'k geloof, dat zulke knapen nog meer gehard zijn dan wij ouderen. Na hem wat gewreven te hebben, ofschoon ik er noode de kracht toe bezat, herkreeg hij zijn besef. Wij sleurden ons voort zoo goed wij konden en de rest weet gij.

Wat ik in deze laatste dagen gezien en beleefd heb, zal ik nimmer kunnen vergeten en soms nog vrees ik, dat ik droom, dat ik straks zal ontwaken te midden van gillende, in doodsangst verkeerende rampzalige lotgenooten.

— Kom, kom mijnheer, sprak Vinier, dat zijn onzinnige gedachten! Binnen enkele dagen ziet gij uw vrouw en kinderen terug in volle gezondheid.

— Gij zijt gelukkiger, viel Blom in, dan al die arme zielen, welke heden morgen begraven zijn, of liever dan hunne nabestaanden, want die arme doode schepsels gevoelen 't niet meer. Gij zijt waarachtig wonderlijk gered, en bovendien er heelhuids afgekomen. 'k Heb er naar de barak gebracht met afgerukte armen en gezwollen beenen; vrouwen met

diamanten en gouden armbanden en ringen, wier gelaat onkenbaar was door plekken, builen en wonden.

* * *

Op een bulletin aan de barak las men, voor zoover men haar kon vast stellen, de lijst der opvarenden:

RAMP DER „LUCY” ENG. SS.

Geredden: 18. — JOHN OSBORNS. — Londen.

HEINRICH SMIT. — Hamburg.

Aangespoelde lijken: 45, waarvan identiteit vastgesteld: 28

GEORGE BROWN. — Liverpool.

EMILE DEPREZ. — Bordeaux...

Onbekenden: 17.

Vermisten: ongeveer 17.

Vermisten! Ontzettend woord voor zoovelen, die gekomen waren en den geliefde niet vonden, noch onder de geredden, noch onder de dooden.

Ontzettend voor dat jonge meisje, dat aan ieder nieuws vroeg van haren verloofde, maar wie niemand troost schenken kon. Elza kon zich hare smart zoo goed voorstellen en met een rilling door haar gansche lichaam stelde zij zich zelve voor, zwerende langs het strand, smeekende: „Geef mij nieuws van Everaart!”

En zoo moesten echtgenooten, moeders, zusters, verloofden, wachten op tijding van een verdwenene, die wellicht in een onbekende streek onkenbaar aandrijven zou...

Alles was in het visschersdorp tot het oude teruggekeerd. Met een hart overvloeiende van dankbaar-

heid, velen met tranen in de oogen, zoo hadden de geredden dit oord verlaten om weer te gaan, als uit de kaken des doods bevrijden, naar eigen woonplaats. De grijze barak stond daar niet meer, want de dooden rustten in de schaduw der blanke duinen, waar de grijze meeuwen hun lijkzang krijschten.

Van het wrak viel niets meer te bespeuren en ook die schare journalisten, fotografen, overheidspersonen, politiedienaren, nieuwsgierigen, zij allen waren verdwenen.

Everaart zat in zijn woning en Elza hield hem gezelschap. De jonkman was nu blijde verlost te zijn van die lastige persmannen, welke hem dagen lang gehinderd hadden met die eeuwig terugkeerende vragen en lofprijzingen, zoodat hij zelfs eens tot een hunner kwaad geroepen had: „Loop naar den bliksem!”

Elza's bewondering voor den geliefde was nog gestegen. Everaart Vermeire! Die naam had op aller lippen gezweefd en, zooals de schoolmeester haar toonde, met groote, vette letters in de dagbladen gestaan. Er waren heeren, hoog gehoed en lang gejasd, gekomen om hem uit te noodigen hen te volgen naar de groote steden en zij hadden goud doen schemeren, maar de jonkman had hen beleefd, doch beslist de deur gewezen. Everaart Vermeire! Hij behoorde haar toe, hij zou haar echtgenoot, haar beschermer worden.

Daar trad de burgemeester binnen. De goede, eenvoudige man glimlachte zoo geheimzinnig. Wat was er nu weer aan de hand?

— Everaart, zoo sprak hij op gewichtigen toon,

goed nieuws voor u! Een medaille van den koning voor uw heldhaftig gedrag.

Een medaille — van goud — met zijn naam er in en het randschrift: „*Voor menschlievend hulp-betoon*”. En dat van den koning! Elza's hart zwol van geluk, van zaligheid!

— En nog wat. Hier is een enveloppe ook voor u. Doe ze maar eens open.

Bankbriefjes, geld, veel geld, meer dan de eenvoudige visscher ooit gezien had; bankbriefjes, juist als die, welke achter het raam van den geldwinkel in de stad lagen.

De jonkman keek beteuterd.

— Dat geld is voor u, Vermeire.

— Neen, sprak Everaart kort. Dat wil ik niet.

— Niet? riep de burgemeester verwonderd.

— Toen oom André de arme bliksems van die Fransche brik haalde, deed hij dat toen voor geld? Wat weerga, waartoe maakt men al die drukte, al dat lawaai? Hebben niet alle visschers hun best gedaan?

— Maar de anderen zijn ook beloond. Alloh, pak aan. 't Is geen aalmoes, 't is geen belooning, 't is een klein blijk van dankbaarheid vanwege de geredden. Het is voor u en 'k laat het hier.

En om alle tegenwerpingen onmogelijk te maken, verliet de burgervader de woning.

— Blom, kom eens hier, riep Elza tot den wachter, die boven vertoefde. Vinier was naar 't dorp.

— Goede hemel, wat is dat! zei de geroepene, groote oogen opzettende.

't Geval was spoedig uitgelegd.

— En gij wilt dat weigeren! Scheelt het u in

de bovenkamer, dwaze jongen? Gij hebt er immers niet om gebedeld, maar het dubbel en dwars verdiend, al waagdet gij uw leven niet voor geld. Koop een schip en trouwt!

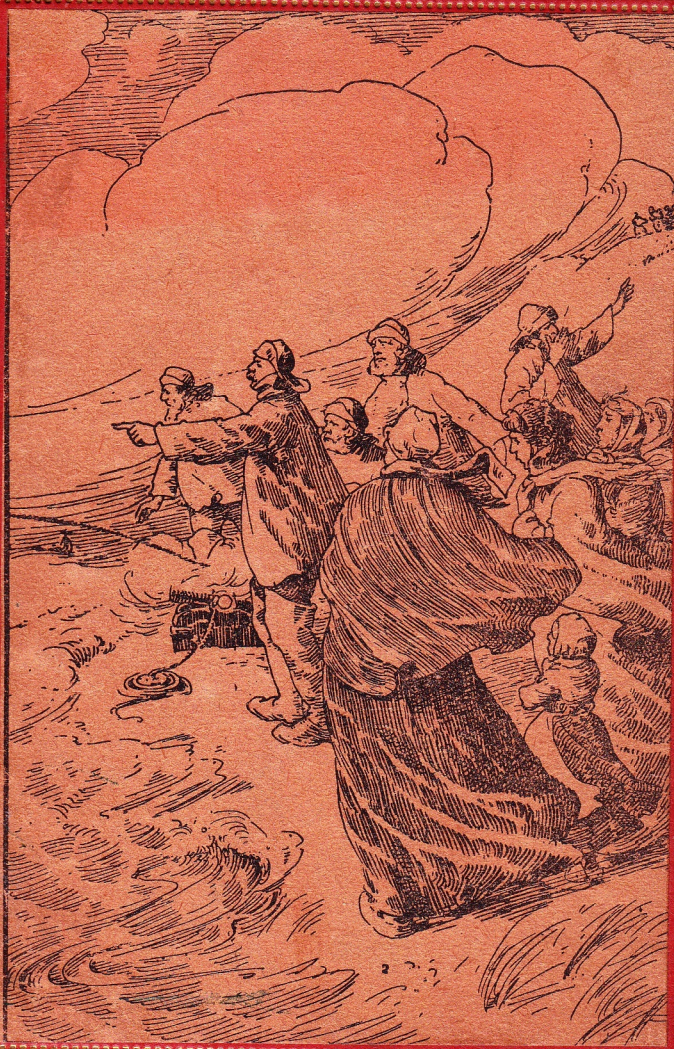
Een schip koopen en trouwen!

Weg was de hinderpaal, die de vereeniging van beide geliefden zoo lang tegengehouden had.

Trouwen ja, en onstuimig drukte de groote kerel het slanke meisje aan zijn breede borst.

— Wij zullen zoo gauw mogelijk trouwen, liefste Elza, fluisterde hij haar in 't oor.

HELDEN ZONDER ZWAARD
DOOR A. HANS

Lodewijk Opdebeek Uitgever Antwerpen

HELDEN ZONDER ZWAARD

UIT HET ZEEMANSLEVEN

DOOR

A. HANS

VLAAMSCH E BOEKHANDEL
LODEWIJK OPDEBEEK — ANTWERPEN.